

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/21/2025
Identifikačné číslo spisu:	5124209071
Dátum vydania rozhodnutia:	26.06.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5124209071.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádovej, v spore žalobcu GynDar, s. r. o., so sídlom Rázusova 1660/20, 022 01 Čadca, IČO: 54 523 966, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Peter Strapáč, PhD., s. r. o., so sídlom Ul. 17. novembra 3215, 022 01 Čadca, IČO: 50 473 522, proti žalovanému: ADIZE.SK, s. r. o., so sídlom Mojš 191, 010 01 Mojš, IČO: 36 431 681, zastúpenému Advokátska kancelária M. Kojtalová, s.r.o., so sídlom Antona Bernoláka 51, 010 01 Žilina, IČO: 47 258 608, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/189/2024-89, zo dňa 6. novembra 2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 38Cb/187/2024-34 z 22. augusta 2024 zastavil konanie a súčasne rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Výrok týkajúci sa nároku na náhradu trov konania odôvodnil citáciou ustanovenia § 256 ods. 1 CSP a ďalej uviedol, že žalobca jednak prílohami k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia ako aj prílohami písomného späťvzatia návrhu, dokladom o telefonickom kontakte zo 16. augusta 2024, preberacím a odovzdávacím protokolom z 21. augusta 2024 preukázal, že napriek preukázateľne realizovaným výzvam žalobcu a jeho právneho zástupcu pred podaním návrhu na začatie konania k odovzdaniu účtovnej dokumentácie žalovaným žalobcovi došlo až po podaní tohto návrhu dňa 21. augusta 2024. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že procesne zastavenie konania zavinil žalovaný, ktorý až po podaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia splnil výzvu žalobcu na vydanie účtovnej dokumentácie. So zreteľom na uvedené uzavrel, že nárok na náhradu trov svedčí žalobcovi a to v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí,

samostatným uznesením ktoré vydá súdny úradník.

2. Na základe odvolania žalovaného proti výroku o nároku na náhradu trov konania Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 41Cob/189/2024-89 zo 6. novembra 2024 uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania potvrdil a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Odvolací súd v odôvodnení uznesenia zdôraznil, že podľa Civilného sporového poriadku vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. Poukázal na ustanovenie § 256 CSP, v ktorom je upravená zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie, podľa ktorej je trovy povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli. Zdôraznil, že procesné zavinenie sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska, nakoľko zásada zodpovednosti za zavinenie je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. Potom, ak možno procesnej strane pričítať procesné zavinenie trov konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná ich náhradu protistrane (§ 256 ods. 2 CSP). Na podporu správnosti jeho záverov poukázal na právny názor vyslovený v rozhodnutí NS SR sp. zn. 5MCdo/12/2008 zo 14. októbra 2008, podľa ktorého je zavinenie potrebné posudzovať len z procesného hľadiska a nie podľa hmotného práva z dôvodu, že v opačnom prípade by išlo o posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku vo veci samej. Po oboznámení sa s obsahom spisu, v zhode s názorom súdu prvej inštancie konštatoval, že žalobca v konaní listinnými dôkazmi osvedčil, že ešte pred podaním návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bezúspešne vyzýval žalovaného na odovzdanie bližšie špecifikovanej účtovnej agendy. Súhlasne so súdom prvej inštancie mal za preukázané, že k odovzdaniu účtovnej agendy, špecifikovanej v preberacom/odovzdávacom protokole, došlo až dňa 21. augusta 2024, t.j. po podaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý bol Okresnému súdu Žilina doručený až dňa 16. augusta 2024. Z uvedených dôvodov odvolací súd nesúhlasil s názorom žalovaného, že zastavenie konania zavinil žalobca, keďže bolo povinnosťou žalovaného, po ukončení poskytovania účtovných služieb žalovaným žalobcovi, odovzdať kompletnú účtovnú evidenciu, ktorú mal žalovaný vo svojej dispozícii a pokiaľ tak žalovaný bezodkladne po ukončení poskytovania týchto služieb neurobil a v konaní nepreukázal, že došlo k uzatvoreniu dohody medzi žalobcom a žalovaným, kedy konkrétne bude účtovná evidencia žalovaným žalobcovi odovzdaná, neobstoja tvrdenia žalovaného, že žalobca podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia nedôvodne, a že žalobca zavinil zastavenie konania.

4. V súvislosti s námietkou žalovaného v podanom odvolaní, že predmetom preberacieho konania neboli všetky doklady, ktorých vydania sa navrhovateľ domáhal samotným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia, odvolací súd uviedol, že z preberacieho protokolu vyplýva, že predmetom odovzdania je účtovná evidencia spoločnosti GynDar, s.r.o., ktorej súčasťou sú mzdy 2022, mzdy 2023, mzdy 2024, interné doklady, pokladnica 2023, príjem, výdaj, OF, DF, dobropisy, t'archopis, bankové výpisy, z čoho mal odvolací súd za preukázané, že žalovaný zadržal účtovnú dokumentáciu žalobcu a vydal ju až po podaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Uzavrel, že z procesného hľadiska teda žalovaný zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, a preto súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že žalovaný zavinil zastavenie konania, z dôvodu ktorého uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia §396 ods. 1 CSP v nadväznosti na ustanovenie § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech a ktorému vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia podľa § 262 ods. 2 CSP.

6. Proti tomuto uzneseniu podal dovolanie žalovaný, navrhujúc uznesenie odvolacieho súdu prípadne aj uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť aj dôvodnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 420 CSP. V súvislosti s prípustnosťou dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania dovolateľ poukázal na uznesenie Ústavného súdu

SR zo dňa 15. augusta 2018 sp. zn. I. ÚS 275/2018 ako aj uznesenie Veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia NS SR sp. zn. IVOBdo/2/2021 zo dňa 29. septembra 2021. Vytýkal súdu prvej inštancie, že dovolateľovi procesným postupom odňal zákonné právo na vyjadrenie sa k podstatným otázkam, o ktorých súd rozhodoval, najmä ale nie len, či návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bol podaný dôvodne, a to v podstatnom kontexte otázky zodpovednosti za zastavenie konania, a to nielen preto, že návrh žalobcu (navrhovaný petit), bol nejasný, neurčitý a nevykonateľný. Ďalej sa dovolateľ nestotožnil s právnym posúdením otázky rozhodovania o nároku na náhradu trov konania a výkladom zákonných ustanovení súdmi. Postup súdu považoval za rozporný so zásadou rovnosti strán konania, keď vytýkal súdu, že žalovanému nedoručoval návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, označujúc ho aj za nevykonateľný a neodôvodnený, takže dovolateľ až do doručenia uznesenia o zastavení konania nemal vedomosť o podanom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Nestotožnil sa s názorom krajského súdu, že zavinenie za zastavenie konania je potrebné posudzovať výlučne z procesného hľadiska i napriek tomu, že nedošlo k posúdeniu dôvodnosti uplatneného nároku vo veci samej, keďže sa takýto názor vzájomne vylučuje. Poukázal na to, že v odvolacom konaní preukázal, že medzi stranami bolo dohodnuté, že k odovzdaniu účtovných dokladov dôjde neskôr, čo obe strany akceptovali. Upriamil pozornosť na obsah e-mailovej korešpondencie predloženej v odvolacom konaní, z ktorej je nesporná následná komunikácia: „Dobrý deň, doklady vám nachystám. Budem Vás informovať e-mailom“. Odpoveď žalobcu „Ďakujem“. Vytýkal súdu prvej inštancie, že si osvojil sporné skutkové závery týkajúce sa ukončenia poskytovania účtovných služieb výlučne na základe subjektívnych tvrdení žalobcu. Konštatoval, že zo žiadneho dôkazu predloženého žalobcom nevyplýva dôvodnosť podania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia t.j. že by si žalovaný nesplnil svoju povinnosť pri ukončení zmluvnej spolupráce so žalobcom odovzdať účtovnú agendu žalobcovi, k čomu bolo možné pristúpiť až po vykonaní nevyhnutných administratívnych a účtovných úkonov, pričom strany boli dohodnuté, že termín odovzdania určí žalovaný. Na tieto skutočnosti žalovaný produkoval listinné dôkazy v rámci podaného odvolania, keďže mu ako strane sporu pred vydaním rozhodnutia o zastavení konania nebola daná možnosť vyjadriť sa k skutkovým okolnostiam týkajúcim sa podania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. S týmito odvolacími námietkami sa odvolací súd podľa jeho názoru žiadnym spôsobom nevysporiadal.

7. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu označil dovolanie v celom rozsahu za nedôvodné. Uviedol, že priebeh celého konania bol v súlade so zákonom, nebolo porušené právo na spravodlivý proces. Poukázal na osobitnú povahu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, pričom sa mimoriadny prieskum nemôže uplatňovať ako zastreté odvolanie. Poukázal na celú genézu výziev a komunikácie so žalovaným, ktorú založil do súdneho spisu. E-mailovú komunikáciu zo strany žalovaného označil za nedostatočnú, čo znemožnilo určiť, kedy žalovaný vydá požadovanú účtovnú dokumentáciu. Zdôraznil, že práve žalovaný je profesionál vo vykonávaní účtovných služieb a teda by mal poznať svoje povinnosti, medzi ktoré patri aj povinnosť odovzdať komplexnú účtovnú agendu tak, aby nástupnícka účtovná spoločnosť mohla ďalej zabezpečovať plynulé vedenie účtovníctva obchodnej spoločnosti žalobcu.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v dovolacom konaní v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné ním napadnúť.

9. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Podľa ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patri do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

10. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej,

alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Túto vadu videl v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, pretože odvolací súd sa nevysporiadal s jeho odvolacími dôvodmi, ďalej, že súd prvej inštancie nedoručoval žalovanému návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, bolo mu odopreté konať pred súdom prvej inštancie a pred vydaním rozhodnutia. Dovolateľ sa ďalej nestotožnil s právnym posúdením otázky rozhodovania o nároku na náhradu trov konania a výkladom zákonných ustanovení.

12. Tak ako na to správne poukázal dovolateľ v dovolaní, k záveru o prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania dospel ÚS SR v uznesení z 15. augusta 2018 sp. zn. I. ÚS 275/2018 ako aj Veľký senát obchodnoprávneho kolégia NS SR v uznesení sp. zn. I/OBdo/2/2021 zo dňa 29. septembra 2021.

13. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) zaručených procesných práv, spojených so súdnou ochranou práva.

14. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva, je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

15. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jeho práva na spravodlivý proces. Teda intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí dosahovať mieru, resp. intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov a ani právo na to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04, IV. ÚS 22/04).

16. Po preskúmaní veci dovolací súd uvádza, že nezistil žiadnu tzv. vadu znátočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu), spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

17. Procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

18. Podľa názoru dovolacieho súdu, odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné,

arbitrárne a nepreskúmateľné. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie a rozhodnutie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, ktorý bol zistený súdom prvej inštancie, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy aplikované na posudzovaný prípad, z ktorých vyvodil svoj právny záver a zrozumiteľne vysvetlil, z akého dôvodu potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Je pravdou, že súd prvej inštancie celkom správne neformuloval výrok a odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v tomto znení bez ďalšieho potvrdil, ale podľa názoru dovolacieho súdu je z odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie (ods. 6 odôvodnenia uznesenia) zrejmé, že v zmysle § 262 ods. 1 CSP rozhodoval iba o nároku na náhradu trov konania, keď aj sám súd prvej inštancie uviedol, že o samotnej výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd zároveň k rozhodujúcim (kľúčovým) odvolacím námietkam žalovaného uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu.

19. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľa, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho relevantnými odvolacími námietkami. Rozhodujúca (kľúčová) argumentácia odvolacieho súdu je obsiahnutá v odsekoch 31 - 34 odôvodnenia jeho uznesenia. Odvolací súd vec posúdil z hľadiska aplikácie ustanovenia § 256 ods. 1 CSP s poukazom na celý komplex okolností relevantných pre rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania (moment odovzdania účtovnej agendy, ktorý nasledoval až po podaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, neodovzdanie agendy ihneď po ukončení poskytovania služieb žalovaným, nepreukázanie dohody o čase odovzdania účtovnej agendy, odkaz na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5MCdo/12/2008 zo 14. októbra 2008, a odkaz na obsah preberacieho protokolu v súvislosti s dokumentáciou, ktorú žalovaný žalobcovi odovzdal).

20. Skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje s rozhodnutiami súdov oboch inštancií a názormi v nich vyjadrenými, neznamena, že sa jedná o nedostatočne odôvodnené rozhodnutia súdov nižšej inštancie, pretože súd nie je povinný rozhodnúť v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany v spore. Dovolací súd nie je „treťou inštanciou“, ktorá by bola oprávnená opätovne preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

21. Len pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižšej inštancie už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdov nižšej inštancie) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené (okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania podľa § 435 CSP). Pokiaľ dovolateľ nesúhlasí s právnymi závermi súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu (ako to výslovne uvádza na strane 3 svojho dovolania), tak nejde o námietku nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu, ale o námietku inú, vo väzbe na správnosť právnych záverov, na ktorých súdy oboch inštancií založili svoje rozhodnutia. Dovolateľom namietaná nesprávnosť právneho posúdenia zisteného skutkového stavu však nezakladá tzv. vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, pretože nesprávne právne posúdenie veci by mohlo založiť prípustnosť dovolania len podľa § 421 CSP.

22. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd uzaviera, že odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie v dostatočnom rozsahu, pričom v ňom vyjadrené závery sú jasné a zrozumiteľné. Odvolací súd sa zaoberal rozhodujúcimi odvolacími námietkami žalovaného, na ktoré dal odpoveď v odsekoch 31 - 34 odôvodnenia uznesenia tak, ako už vyššie konštatoval dovolací súd. Nebola dôvodná námietka žalovaného, že súd prvej inštancie porušil zásadu rovnosti strán konania, keď súd nedoručoval žalovanému návrh na nariadenie neodkladného opatrenia.

23. Podľa § 331 ods. 1 CSP návrh na nariadenie neodkladného opatrenia doručí súd ostatným stranám až spolu s uznesením, ktorým bolo neodkladné opatrenie nariadené. Ak bol návrh na jeho nariadenie odmietnutý, alebo zamietnutý uznesenie o jeho odmietnutí, alebo jeho zamietnutí ani prípadné odvolanie navrhovateľa súd ostatným stranám nedoručuje; uznesenie odvolacieho súdu im doručí, len ak ním bolo neodkladné opatrenie nariadené.

24. Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 CSP, alebo pojednávanie.

25. Vychádzajúc z citovaných ustanovení nepovažoval dovolací súd námietku žalovaného, že súd prvej inštancie mu nedoručoval návrh na nariadenie neodkladného opatrenia a teda pred vydaním rozhodnutia o zastavení konania nemal možnosť sa vyjadriť k podanému návrhu a tým porušil jeho právo na spravodlivý proces, za dôvodný. Ako vyplýva z citovaných ustanovení, aj v prípade nariadenia neodkladného opatrenia súd doručuje návrh až spolu s uznesením a v prejednávanej veci nešlo podľa § 146 ods. 1 CSP ani o prípad, v ktorom by bol súd povinný zaoberať sa prípadným nesúhlasom žalovaného so späťvzatím návrhu. Ako nepochybne vyplýva z obsahu spisu uznesenie o zastavení konania zo dňa 22. augusta 2024 č. k. 38Cb/187/2024-34 bolo žalovanému riadne doručené dňa 7. septembra 2024 a to spolu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia, späťvzatím návrhu ako aj s ďalšími prílohami. Proti tomuto uzneseniu podal žalovaný odvolanie, v ktorom, ako aj sám v dovolaní uvádza, produkoval listinné dôkazy. So zreteľom na uvedené dovolací súd nedospel k záveru, že by postupom súdu došlo k porušeniu procesných práv žalovaného v miere porušujúcej jeho právo na spravodlivý súdny proces.

26. Napriek tomu, že z e-mailovej komunikácie z 8. júla 2024 vyplýva, že žalovaný prisľúbil žalobcovi pripraviť doklady avšak bez uvedenia konkrétneho dátumu vydania dokumentácie, pričom následne žalobca vyzval žalovaného pripraviť agendu čím skôr, najneskôr však 19. júla 2024 (e-mail z 10. júla 2024), v odpovedi na predžalobnú výzvu dňa 8. augusta 2024 označil žalovaný výzvu žalobcu, ktorou opätovne žiadal o vrátenie dokumentácie a v prípade nečinnosti žalovaného avizoval uplatnenie si nároku na súde, za neopodstatnenú a nedôvodnú. Žalobca podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia až 16. augusta 2024, teda viac ako mesiac po tom, čo mu e-mailom z 8. júla 2024 žalovaný prisľúbil doklady pripraviť. Ako vyplýva z preberacieho/odovzdávajúceho protokolu účtovné doklady, ktoré žalobca poskytol žalovanému boli žalobcovi vrátené až 21. augusta 2024, teda po podaní návrhu a to napriek jeho prisľubu z 8. júla 2024 a vedomosti žalovaného, že v prípade jeho nečinnosti sa žalobca so svojím nárokom obráti na súd.

27. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd uzaviera, že v posudzovanom prípade nie je daná prípustnosť dovolania žalovaného podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd preto dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

28. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo proti žalovanému právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP), pričom o výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.